

Υπόθεση Θεωδωρή Σίψα: η επινόηση του αδιανόητου

Δεν είναι πρώτη φορά- και δυστυχώς φανταζόμαστε- ούτε η τελευταία που ως Αυτόνομο Στέκι στεκόμαστε αλληλέγγυοι σε αγωνιστές και συντρόφους που βρίσκονται αντιμέτωποι με πολιτικές διώξεις και κατασκευές σκευωριών.

Ήδη, από τις αρχές της δεκαετίας του 2000, η διαρκής αναβάθμιση των τρομονόμων και των καταστάσεων δικονομικής εξαίρεσης δεν είχε ως στόχο μόνο την κατασταλτική αντιμετώπιση της ένοπλης πολιτικής δράσης ή ακόμη και των συγκρουσιακών πρακτικών που υιοθετούσε κυρίως ο αναρχικός/ αντιεξουσιαστικός χώρος. Παράλληλα, στην συνεχή διεύρυνση του «νομικού οπλοστασίου» ήταν εμφανής η στόχευση της μετατροπής σε ποινικά κολάσιμο αδίκημα κάθε κινηματικής πρακτικής, κάθε κοινωνικού αγώνα, κάθε πολιτικής αμφισβήτησης τόσο του υπάρχοντος συστήματος κυριαρχίας και εκμετάλλευσης, όσο και των ταξικών πολιτικών που αυτό εφαρμόζει.

Έτσι, πλέον η καταστολή δεν αφορά μόνο ριζοσπαστικά τμήματα της κοινωνίας αλλά γίνεται εργαλείο διαχείρισης της φτώχειας και των επαπειλούμενων κοινωνικών συγκρούσεων μέσω της ποινικοποίησης ή καλύτερα της «εγκληματοποίησης» της εξαθλίωσης.

Η κρατική βία νομιμοποιείται -πέρα ακόμη και από το δεδομένο πλαίσιο των αστικών δημοκρατικών δικαιωμάτων- μέσα από την αναδιάρθρωση του νομικού, οικονομικού, διοικητικού δικαίου: μια σειρά από δομικές έννοιες του αστικοδημοκρατικού δικαϊκού συστήματος όπως το τεκμήριο αθωότητας, οι λαϊκοί δικαστές(ένορκοι), η έννοια του πολιτικού αδικήματος, οι επώνυμοι μάρτυρες, η πρόσβαση στη δικογραφία κ.ά. καταργούνται με έκτακτα και φωτογραφικά νομικά πλαίσια. Εισάγονται ειδικές ανακριτικές πράξεις (αστυνομική διείσδυση, άρση απορρήτου, καταγραφή με συσκευές ήχου και εικόνας, έλεγχος της κίνησης λογαριασμών), θεσμοθετούνται ειδικά δικαστήρια.

Απονομιμοποιούνται -στο νομικό αλλά και στο κοινωνικό πεδίο- όχι μόνο οι κοινωνικοί αγώνες και οι επαναστατικές πρακτικές αλλά και ο ίδιος ο λόγος που αμφισβητεί τον καπιταλισμό.

Ανακεφαλαιώνοντας, μπορούμε να πούμε ότι η συντεταγμένη απόπειρα του κράτους και των δικαϊκών θεσμών του να προσδώσει ποινική διάσταση στους πολιτικούς αγώνες έχει ως σαφή στόχο την απονομιμοποίηση και την περιθωριοποίηση των εξωθεσμικών και αντιθεσμικών πολιτικών αντιλήψεων τόσο στο επίπεδο λόγου όσο και σ' αυτό της δράσης. Διότι εν τέλει, στη δικονομική κατάσταση εξαίρεσης δεν υπάρχουν εξαιρέσεις. Η κατασκευή και ταυτόχρονα η πειθάρχηση του εσωτερικού εχθρού, απαιτεί από την μεριά του Κράτους την επινόηση του αδιανόητου.

Φτάνοντας στα τραγικά γεγονότα της Marfin στις 5 Μάη του 2010, είναι κοινή η εκτίμηση ότι αποτέλεσαν ένα κομβικό γεγονός για την εξέλιξη των αγώνων ενάντια στις πολιτικές εξαθλίωσης που εδώ και τέσσερα χρόνια εφαρμόζει το κεφάλαιο στην Ελλάδα. Παράλληλα επιτάχυναν και τις διαδικασίες αναστοχασμού από τη μεριά του ευρύτερου ελευθεριακού χώρου. Δεν είναι στη λογική και στην πολιτική μας

κουλτούρα να φαντασιωνόμαστε σενάρια για το ποιοι και γιατί έκαναν τον εμπρησμό, πέρα από το αδιαμφισβήτητο γεγονός ότι ο Βγενόπουλος -στα πλαίσια της εργοδοτικής στρατηγικής του- αδιαφόρησε για την υποχρέωση της τράπεζας να εξασφαλίζει έτσι κι αλλιώς τα αυτονόητα για τους εργαζόμενους: πυροπροστασία και έξοδο κινδύνου σε συνθήκες σεισμού, πυρκαγιάς, έκτακτων συνθηκών (πολλώ δε μάλλον που ως «ατρόμητο» αφεντικό υποχρέωσε με εκφοβισμό τους εργαζόμενους να είναι στις θέσεις τους εκείνη την ημέρα...). Και τότε επισημαίναμε και τώρα συνεχίζουμε να υποστηρίζουμε ότι στον πολιτικό αγώνα που διεξάγουν οι από κάτω η ενότητα μέσων και σκοπών αποτελεί αδιαπραγμάτευτη αρχή. Επομένως δεν αντιλαμβανόμαστε την κινηματική βία ως αυτοσκοπό αλλά ως μέσο άμυνας, και αναγνωρίζουμε την πολιτική ανυπακοή απέναντι στα σχέδια και στις επιδιώξεις των αφεντικών και της εξουσίας ως αναπόσπαστο κομμάτι των ταξικών και κοινωνικών αγώνων. Στη βάση αυτής της λογικής αντιπαλεύουμε όχι μόνο τα τέρατα που μας απειλούν αλλά και τον κίνδυνο να τους μοιάσουμε, αρνούμενες την απαξίωση της ανθρώπινης υπόστασης, το φετιχισμό της βίας και τον ελιτισμό που θρέφει η αυτοαναφορικότητα στην πολιτική ανάλυση και στη δράση.

Με δεδομένη λοιπόν την παραπάνω θέση θεωρούμε ότι η υπόθεση της σκευωρίας σε βάρος του συντρόφου μας Θοδωρή Σίψα αποτελεί όχι μόνο έναν ακόμα κρίκο στην αλυσίδα των πολιτικών διώξεων αλλά μια κίνηση αναβάθμισης των μηχανισμών που επιδιώκουν την εξόντωση όσων επιλέγουν να βαδίζουν στο δρόμο του αγώνα και της αξιοπρέπειας. Συνιστά ολομέτωπη επίθεση ενάντια σ' αυτές που συνεχίζουν να αντιστέκονται απέναντι στο Λεβιάθαν που διαχρονικά οραματίζεται το Κράτος για τον εαυτό του, ενάντια σ' εκείνους που αρνούνται να αποδεχθούν το καθεστώς εκτάκτου ανάγκης και συμμετέχουν ενεργά στους κοινωνικούς & ταξικούς αγώνες. Ο σύντροφος Θοδωρής είναι ένας από εμάς και γι' αυτό στεκόμαστε ανεπιφύλακτα στο πλευρό του.

Φυσικά δεν είναι τυχαίο που από την πρώτη στιγμή το Κράτος και οι ιδεολογικοί του μηχανισμοί, προσπάθησαν να εκμεταλλευτούν την «υπόθεση Marfin» (αποσιωπώντας ή υποβαθμίζοντας παράλληλα τις ευθύνες του Βγενόπουλου) για να αναχαιτίσουν την κοινωνική απονομιμοποίηση του πολιτικού συστήματος. Στη δεδομένη μάλιστα συγκυρία ήταν απτή πραγματικότητα και η οικειοποίηση της πολιτικής ανυπακοής και των συγκρουσιακών πρακτικών αντίστασης από ευρύτερα κοινωνικά κομμάτια, τα οποία αντιδρούσαν στην προοπτική της ταχύτατης φτωχοποίησης τους.

Όπως και τότε δεν θεωρήσαμε ότι η επικοινωνιακή και κατασταλτική διαχείριση του εμπρησμού της τράπεζας και του θανάτου των τριών εργαζομένων της είχε στοιχεία «τυχειότητας» έτσι και στη δεδομένη συγκυρία έχουμε την πεποίθηση ότι η υπόθεση «Marfin» ανασύρεται για να αξιοποιηθεί στο έπακρο από το Κράτος και τους μηχανισμούς του σε μια ιδιαίτερα κρίσιμη κοινωνική συνθήκη. Μετά την δολοφονία του Παύλου Φύσσα, το Κράτος αναβάθμισε την θεωρία των δύο άκρων σε βασική του στρατηγική απέναντι στην κοινωνική και πολιτική του αμφισβήτηση. Βρισκόμαστε άλλωστε ακριβώς στην περίοδο κατά την οποία οι παραδοσιακοί μηχανισμοί συναίνεσης συντρίβονται κάτω από το βάρος των πολιτικών της

λιτότητας, της υποτίμησης της αξίας της εργατικής δύναμης, της διάλυσης της κοινωνικής πρόνοιας, της λεηλασίας του δημόσιου πλούτου και της επίθεσης στην μικροϊδιοκτησία. Για να μπορέσει ωστόσο η θεωρία των δύο άκρων να αποτελέσει πυλώνα των νέων μορφών απόσπασης συναίνεσης- που θα βασίζονται κατά κύριο λόγο στο φόβο και στην πειθάρχηση και όχι στην διαμεσολάβηση και τις πελατειακές σχέσεις- χρειάζεται και κάτι ακόμα: πρέπει και το «άκρο» της αντικαπιταλιστικής αμφισβήτησης να εμφανιστεί εξίσου, αν όχι ακόμα πιο πολύ, αποκρουστικό, απεχθές και αντικοινωνικό από αυτό της νεοφασιστικής ακροδεξιάς τρομοκρατίας της Χρυσής Αυγής. Σύμφωνα μ' αυτή τη σκοπιμότητα και σε συνθήκες «κατεπείγοντος» στήνεται η σκευωρία σε βάρος του σ. Θ.Σ. για την υπόθεση της Marfin.

Ταυτόχρονα όμως η ποινική δίωξη του Θεοδωρή Σίψα - που θα μπορούσε κανείς να την παρομοιάσει με θέατρο του παραλόγου όπως θα γίνει καθαρό και στη συνέχεια της εκδήλωσης - έρχεται να ενισχύσει πέρα από τους ιδεολογικούς μηχανισμούς και τις κατασταλτικές δυνατότητες του κράτους. Μέσα από τη σχεδόν γκροτέσκα δικογραφία στέλνεται ένα ξεκάθαρο μήνυμα στον κόσμο του αγώνα: «*ου μπλέξεις!*». Άλλωστε (όπως έδειξε η Κερατέα και αργότερα σε αναβαθμισμένο επίπεδο οι Σκουριές) η συμμετοχή στους κοινωνικούς- ταξικούς αγώνες, η συλλογική αντίσταση, η ριζοσπαστική αμφισβήτηση από μόνα τους μπορούν να σταθούν ικανά για να στηθεί ένα κυνήγι μαγισσών σε βάρος όσων επιμένουν να μην θυσιάζουν την αξιοπρέπειά τους στο ησυχαστήριο της εξατομικευμένης βίωσης της κρίσης.

Ουσιαστικά, λοιπόν, με τέτοια στημένα κατηγορητήρια ο καθένας καλείται όχι να υπερασπιστεί τις πολιτικές επιλογές, τις κινηματικές πρακτικές και την συλλογική του δράση, αλλά να αποδείξει ότι δεν είναι ελέφαντας. Πρέπει να πείσει ένα κοινό- που το έμαθαν να διψά για αίμα προκειμένου να ξεχνά τη δική του αιμορραγία- ότι δεν συμμετείχε και δεν έκανε πράξεις οι οποίες είναι διαμετρικά αντίθετες με το πολιτικό πρόταγμα της κοινωνικής χειραφέτησης. Φαίνεται το Κράτος να αδιαφορεί ακόμα και για την ελάχιστη προσχηματική πειστικότητα των σκευωριών που στήνει, φαίνεται να του αρκεί η παντοδυναμία του κυρίαρχου μιντιακού λόγου. Αλλά κι αν η σκευωρία καταρρεύσει στο δικαστήριο- γιατί ακόμα και η ταξική δικαιοσύνη ενός καθεστώτος εκτάκτου ανάγκης, έχει την αναγκαιότητα από καιρό σε καιρό να περιφρουρεί το κύρος της- η αποτύπωση της εικόνας του «εσωτερικού εχθρού» θα παραμένει τελεσίδικη στα υπνωτισμένα μάτια της κοινής γνώμης.

Η αλληλεγγύη μας λοιπόν, στον σύντροφο Θ.Σ. ξεπερνάει την ως τώρα δεδομένη για μας πολιτική πρακτική της αλληλεγγύης στους διωκόμενους αγωνιστές και ο επιτακτικός χαρακτήρας που της προσδίδουμε αφορά τη συνολικότερη ανασυγκρότηση της αντίστασης όχι μόνο στην αθλιότητα της σκευωρίας αλλά και στην αθλιότητα της ίδιας της ζωής για την οποία μας έχουν προορισμένους.

Στεκόμαστε στο πλάι του Θεοδωρή ως το ένα και μοναδικό άκρο: αυτό της κοινωνικής χειραφέτησης, των ταξικών αγώνων και της αλληλεγγύης απέναντι στις στρατηγικές της έντασης και της διαχείρισης της κοινωνίας μέσω φοβικών συνδρόμων, απέναντι στην επανανομιμοποίηση του κράτους- προστάτη ώστε να μπορεί να κάνει της δουλειές του το Κράτος- νταβατζής. Είμαστε μαζί με όλες όσες

βρέθηκαν, βρίσκονται ή θα βρεθούν στη θέση του Θεωρή το ένα και μοναδικό άκρο που αγωνίζεται για να περάσει επιτέλους η ανθρωπότητα από το στάδιο της προϊστορίας σε αυτό της ιστορίας.

Αυτόνομο Στέκι, Δεκέμβρης 2013